

சமயத் தத்துவங்கள் புனைந்தெழுப்பும் பெருங்கதையாடல்களும்
அறச்சிந்தனைகளும்

Religious philosophies are fictions and myths and morals

முனைவர் ப. சின்னச்சாமி, உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, இரத்தனவேல் சுப்ரமணியம் கலை அறிவியல்
கல்லூரி (தன்னாட்சி), சூலூர், கோயம்புத்தூர் - 641402.

Dr P. Chinnasamy, Assistant Professor, Tamil Department, Rathnavel Subramaniam College of Arts &
Science (Autonomous), Sulur, Coimbatore -641402.

DOI : 10.5281/zenodo.7494319

Abstract

Concepts of nature as supernatural in the tradition of human thought created changes and structures in society. Because power is a multi-edged sword it becomes tyrannical. It creates many traditions of thought to control one, and takes as its primary adjunct the postmodern philosophical ideologies. Concepts fulfill the task of suppressing rebellious languages that run beyond it. In this way, this article highlights the manner in which the materialist ideas manifested in the moral concepts during the period of moral literature have manifested the riotous discourses and the activities of religious ideologies which established the dominant powers by promoting materialism.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித சிந்தனை மரபில் இயற்கைXஇயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டது என்ற பொருள்கோடல்கள் சமூகத்தில் மாற்றங்களையும் கட்டமைப்புகளையும் உருவாக்கின. அதிகாரம் என்பது பல்முனை கொண்ட கூர் ஆயுதம் என்பதால் அது கொடுங்கோன்மைத் தன்மையானதாகிறது. அது ஒருவனைக் கட்டுப்படுத்த பல சிந்தனை மரபுகளை உருவாக்குவதுடன், கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவக் கருத்தியல்களை முதன்மைத் துணையாகக் கைக்கொள்கிறது. அதை மீறி இயங்கும் கலக மொழிகளை ஒடுக்கும் பணிகளைக் கருத்துருவங்களின்வழி நிறைவேற்றுகின்றன. அவ்வகையில் அற இலக்கிய காலகட்டத்தில் அறக் கருத்துக்களில் வெளிப்படும் பொருள்முதல்வாத சிந்தனைகள் கலக மொழியாடல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ள விதத்தையும் சமயக் கருத்தியல்கள் கருத்துமுதல்வாதத்தை முன்னிறுத்தி ஆதிக்க அதிகாரங்களை நிறுவிய செயல்பாடுகளையும் இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.

Keywords : பொருள், கருத்து, சமயம், தத்துவம், அறம், இலக்கியம்

அறச்சிந்தனைகளும் சமயத் தத்துவங்களும்

இந்தியச் சமய, தத்துவ சிந்தனை மரபில் உலகாயதம் என்ற ஒற்றைப் பொருள்முதல்வாதத் தத்துவத்தை வீழ்த்துவதில் கருத்துமுதல்வாதத் தத்துவமும் பொருள்முதல்வாதத் தத்துவமாகத் தோற்றங்கண்டு காலப்போக்கில் வைதீகக் கருத்தியல்களை உட்செறித்துக்கொண்ட பூர்வ மீமாம்சம், வேதாந்தம், வைசேசிகம், நியாயம், சாங்கியம், யோகம் ஆகிய தத்துவங்களும் வேத தத்துவத்திற்கு எதிரிணையாக நின்ற சமண, பௌத்தமும் செயலாற்றியிருப்பதைத் தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா போன்ற தத்துவ அறிஞர்களின் கருத்துகள் அறியப்படுத்துகின்றன.

தமிழ்ச் சிந்தனை மரபு இயற்கைமையவாதத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு அக உலகையும் புற உலகையும் அனுபவவாதத்திலிருந்தே அணுகியிருப்பதைச் சங்க நூல்கள் காட்டுகின்றன. அதன்பிறகான அற இலக்கிய காலகட்டத்தில், கடவுள் என்ற கருத்துருவம் சமூகத்தில் உயிர்ப்புற்றிருப்பதையும் அதுகுறித்து விவாதிக்கப்பட்டிருப்பதையும் அறநூல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

“உலகத்தார் உண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்

தலகையா வைக்கப் படும்” (குறள். 850)

என்ற அறமொழிவு, ‘உலகத்தார் உண்டு என்று சொல்வதை இல்லை என்று கூறுகின்றவன், உலகத்தில் காணப்படும் பேயாகக் கருதி விலக்கப்படவேண்டியவன்’ என்று கருத்துரைக்கிறது. இங்கு உலகத்தார் என்பது உடைமைச் சமூக ஆதிக்கவாதிகளும் பேரறிவாளர்களுமாவர். இவர்களின் கருத்தே உலகக் கருத்தாக நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனடிப்படையில் கடவுள் கருத்தாக்கம் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது என்பது அறியலாகிறது. அதேசமயம்,

“..... உலகினுள்

இல்லதற்கு இல்லை பெயர்” (பழமொழி. 83:3-4)

என்பது முன்னோர் வழக்காக இருந்துள்ளமை அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறு கடவுள் குறித்து இருவேறு கருத்துநிலைகள் நிலவியிருப்பதையும் அதை மையமிட்டு சமயங்கள் நிறுவனவயப்பட்டிருப்பதையும் அது அதிகாரச் சார்படைந்து உலக இயல்பாகக் கட்டமைந்திருப்பதையும் காணமுடிகிறது.

வைதீகச் சமயம் நால்வருணக் கோட்பாட்டைத் தவிர மற்ற அனைத்துக் கருத்தியல்களையும் சமூக நடைமுறையில் நிலவிய கருத்தாக்களைக் கொண்டு சீர்திருத்த முயன்றன. சமூகத் தகுதியை அடைவதற்கு தங்களுக்குள்ளேயே முரண்பட்ட கருத்துகளை வளர்த்தெடுத்துக் கொண்டு பன்முகப்பட்டச் சமயமாக தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள அடித்தளத்தை அமைத்து கொண்டது என்பதை,

“அவதாரம் என்று ஒன்று இல்லை. கடவுள் இல்லை. சொர்க்கம், நரகம் என்றெதுவுமில்லை. பரம்பரையாக இருந்து கொண்டிருக்கும் புனித நூல்கள் யாவும் மூடர்களால் இயற்றப்பட்ட ஏமாற்றுக் கற்பனைகளே. ஆக்கும் சக்தியான இயற்கை, அழிக்கும் சக்தியான காலம் இவை இரண்டும்தான் எல்லாவற்றையும் ஆட்சி புரிகின்றன. இந்த இரு ஆட்சியாளர்களும், மனிதனின் நன்னெறி அல்லது தீயநெறி இவற்றைப் பார்த்து, அவர்களுக்கு இன்பமோ துன்பமோ கொடுப்பதில்லை. போதையூட்டும் பேச்சுக்களால் கவரப்பட்டு, மக்கள் தவறான வழிகளில் இழுத்துச் செல்லப்படுவதனால், கடவுள், கோவில், புரோகிதர் என்று அலைகிறார்கள். (2010, பக். 88-89)

என்று பிரேம்நாத் பசாஸ் சுவம்சவேதத்தின் இரண்டாவது சூத்திரத்தை மேற்கோளிட்டுக் காட்டியிருப்பதன் வழி அறியமுடிகிறது.

அற இலக்கிய காலத்தில் சமண, பௌத்த சமயங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தியவையாகவும், வைதீகச் சமயம் தனது இருப்பைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள முயல்பவையாகவும் அறநூல்களில் சமண, பௌத்தக் கருத்தியல்கள் பெரும்பாண்மை இடம்பெற்றிருப்பதன்வழியும் வேதாந்தச் சிந்தனைகள் சமூகத் தகுதியை அடைந்திருப்பதன்வழியும் விளங்கமுடிகிறது.

இதனடிப்படையில், அறநூல்களின் சமயம் குறித்த பார்வையையும் உழைப்பின் பயனை இழிவாக்கும் பெருங்கதையாடல்களைக் கட்டமைக்கப்பட்ட புனைவுகளையும் எடுத்துரைக்கும் விதமாக,

1. சமயமும் ஆராய்ந்து அறிதலும்
2. வேதமும் வேள்வியும்
3. நிலைத்தலில்லாதவற்றை நிலைத்திருக்கச் செய்தல்

என்ற பொருண்மைகளின்கீழ் விளக்குவது அவசியமாகிறது.

சமயமும் ஆராய்ந்து அறிதலும்

அறநூல்கள் சமயக் கருத்துகளை அறக் கருத்துக்களாக உள்வாங்கியிருப்பதுடன் அதை நடைமுறைப்படுத்த முனைகின்றன. பல்வேறு சமயக் கருத்துகளின் தொகுப்பாக இந்நூல்கள் நிலைகொண்டிருந்தாலும் அனைத்துச் சமயங்களின்மீதும் நாட்டம் கொண்டிருக்காமல் அதில் நிலவுகின்ற நற்கருத்துகளை ஆராய்ந்து மேற்கொள்ள வேண்டியதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

“பரந்தவர் கொள்கைமேல் பல்லாறும் ஓடார்

நிரம்பிய காட்சி நினைந்தறிந்து கொள்க

வரம்பில் பெருமை தருமே; பிரம்பூரி

என்றும் பதக்கேழ் வரும்” (பழமொழி. 305)

என்ற அறமொழிவு, ‘பலவாறாகப் பரந்து விளங்கும் சமயத்தார்களுடைய வேறு வேறான கொள்கைகளின்மேல் எல்லாம் மனம் செலுத்திப் பல்வேறு வழிகளிலும் ஓடிக்கொண்டிருக்காது, அக்கொள்கைகளுள் எல்லாம் நன்மை நிரம்பிய உண்மையை ஆராய்ந்து அறிந்து அஃது ஒன்றையே மேற்கொள்க. அதுவே எல்லையில்லாத பெருமையைத் தரும்’ என்றுரைக்கிறது. சமயம் என்பதே கருத்துமுதல்வாதத்தின் அடிப்படையாக இருக்கும் நிலையில் அதை ஆராய்ந்து அறிந்து பின்பற்றுவதென்பது சிக்கலுக்குரியதாகிறது. சமயம், அடங்கியிருத்தல், பணிந்திருத்தல் போன்ற உடல்மொழிகளின்வழி மனிதனைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவரும் கருத்துருவ இயந்திரமாக விளங்குகிறது. வைதீகச் சமயம் கட்டமைத்த வர்ண படிநிலையில் ஒருவன் வர்ணத்தை ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுக்கமுடியாது. ஏனெனில், அது பிறப்பின் தகுதியைக் கொண்டது. ஆனால், சமயம் ஒருவனின் பிறப்பினடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. ஆதலால், அதனை ஆராய்ந்து அறிந்து பின்பற்றுவது அனுமதிக்கப்படுகிறது என்பற்கு மேற்கூறிய அறமொழிவு சான்றாகிறது.

நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் உருப்பெற்ற புனிதம்Xஇழிவு என்ற சமயப் பண்பாட்டுக் கருத்தியல் அடித்தளத்திலிருந்து உழைக்கும் மக்களைச் சுரண்டும் தத்துவார்த்த சொல்லாடல்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இதற்கு அற இலக்கியம் நன்மை, தீமை என்பதனடிப்படையில் சமூகத் தகுதியை வழங்கியது. அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டதாகச் சமயம் கட்டமைக்கப்பட்ட நிலையில் ஆராய்ந்து அறிந்து தேர்ந்தெடுக்கும் அறிவு என்பது மேட்டிமைக் கருத்தாக நிலைப்பெறுகிறது. வைதீக சமயம் வருண அடிப்படையில் பார்ப்பனர்களை மட்டுமே அறிவில் சிறந்தவர்களாக அறிவிக்கிறது. சூத்திரர்களை அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவர்களாகக் கட்டமைக்கிறது. ஆனால் சமணமும், பௌத்தமும் அறிவைச் சமூகவயப்படுத்துகிறது. இம்முரண் நிலைக்குள் தமிழ்ச்சமூகம் தான்தோன்றித்தனமாக இயங்காது, சமயத் தேர்வில் அறிவுடன் இருக்கவேண்டியது குறித்து எடுத்துரைப்பதன்வழி அன்று நிலவிய சமயப் பூசல்களையும் சமய ஆதிக்கத்தையும்

வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. இதன்நீட்சியாக, சமயத்தை ஆராய்ந்து அறிதல் சிக்கலானது. இந்தக் கருத்தியல் இன்றைய காலகட்டம் வரை நீடித்து வருவதை,

“முதலாவது, மதம் மனிதனின் அறிவையே அடியோடு கெடுத்துவிடுகிறது. இரண்டாவது, மனிதர்களின் ஒற்றுமைக்குப் பதிலாக மனிதனை மனிதன் பிரித்துக்காட்டவே மதம் உதவுகிறது. மூன்றாவதாக, மதமானது மனிதனை வேடத்திலேயே திருப்தி அடையச் செய்கின்றதே ஒழிய, ஒழுக்கத்தில் சிறிதும் கவலை செலுத்த நிர்ப்பந்திப்பதில்லை. நான்காவது, எந்த மதத்திலும் பகுத்தறிவுக்குச் சிறிதும் இடம் இல்லை. ஏனென்றால், எவ்வளவு நல்ல மதமானாலும் முதலில் ஏதாவதொன்றை - அதாவது நமது அறிவிற்கும், பஞ்சேந்திரியத்திற்கும் எட்டாததைக் குருட்டுத்தனமாய் நம்பித்தான் ஆகவேண்டும் என்று சொல்லாமல் இருப்பதில்லை. அப்படியானால், அம்முறையில் ஒன்றை நம்பிவிட்டு, அதேபோன்ற மற்றொன்றை நம்பாமலிருப்பதற்குக் காரணமில்லை. அய்ந்தாவது, மதமானது கடவுளுக்கும் நமக்கும் இடையில் தரகர்களை உண்டாக்கி, அத்தரகர்களின் நடவடிக்கையையும், வார்த்தையையும் - அது எவ்வளவு அசம்பாவிதம் ஆனாலும், சொந்த அறிவைவிட, பிரத்தியட்ச அனுபவத்தைவிட மேலானதாக நினைக்கச்செய்கிறது. அன்றியும், மதமானது பணச்செலவு செய்யும் அளவுக்கு மோட்சமும் பாவமன்னிப்பும் இருப்பதாகவும், எவ்வித அக்கிரமங்களுக்கும் வணக்கத்தின் மூலம் மன்னிப்பு இருப்பதாகவும் நம்பச் செய்வதால், மனிதனை அக்கிரமம் செய்யவும், அவ்வாறு செய்வதன்மூலம் பணம் சம்பாதிக்கவும் தூண்டுகிறது. சோம்பேறிப் பிழைப்புக்குத் தாராளமாய் மதம் இடம் கொடுக்கிறது. (2016, ப. 217)

என்று மதம் குறித்த நீண்ட விளக்கத்தைப் பெரியார் இருபதாம் நூற்றாண்டில் முன்வைக்கிறார். இக்கருத்தானது அற இலக்கியம் மொழியும் ‘ஆராய்ந்து அறிந்து சமயத்தைத் தேர்வு செய்யும் உரிமை’யில் உள்ள சிக்கலுடன் பொருந்திப்போகிறது. சமயம் மக்களைச் சிந்திக்க அனுமதிக்காத ஒன்றாகவும், கேள்விக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் அம்மதநூல்களால் புனிதப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதை மறுதலிக்கும் பொருட்டு சிரமண சமயங்கள் ஆராய்ந்து அறிந்து தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையை மக்களுக்கு வழங்குகின்றன.

வேதமும் வேள்வியும்

வைதீகச் சமயத்தின் அடித்தளமாக அமைந்திருப்பது வேள்வியாகும். வேள்வியின் காரண காரியத்தை வேதங்கள் நீண்ட எடுத்துரைப்புகளின் விளக்குகின்றன. தீய நிமித்தத்தை மாற்றியமைத்து அதிலிருந்து தற்காத்துக் கொள்ள தீ மூட்டி, விலங்குகளைப் பலியிட்டு, மந்திரங்கள் ஒலித்து, யாகம் செய்விக்கப்பட்டால் அதற்குப் பலன் கிடைக்கும் என்று பார்ப்பனியம் மறைமொழியாகக் கட்டமைத்து அதற்கான தகுதியை ஈட்டிக்கொண்டது என அம்பேத்கர் போன்ற அறிஞர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர். சங்க காலத்திலும் வேள்விகள் நிகழ்த்தப்பட்டதற்கானச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. ஆனால், அற இலக்கிய காலத்தில்,

“அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்

உயிர்செகுந் துண்ணாமை நன்று” (குறள். 259)

என்று வேள்விக்கு எதிரிணையான கருத்துகள் உருப்பெற்றிருப்பதைத் திருக்குறள் உறுதிப்படுத்துகிறது. ‘நெய் முதலியப் பொருட்களைச் சொரிந்து ஆயிரவேள்விகள் செய்தலின்

ஓருயிரைக் கொன்று தின்னாமை மேல்' என்றுரைப்பதில் வேள்வியில் குதிரை, பசு, காளை போன்ற விலங்குகளைப் பலியிட்டு அதன் ஊணை உண்டிருக்கின்றனர் என்று வரலாற்றறிஞர்கள் குறிப்பிடுவதற்குச் சான்று பகர்கின்றது. 'விலங்குகள் இரண்டாம் தரமானவையாகவும், மனித பலி முதல் தரமாகவும், வேள்வியில் இடப்பட்ட மனித உடலைப் பலியிடுவோர் உண்ட பழக்கமும் இருந்துள்ளது' (2018, ப. 274) என்று அம்பேத்கர் குறிப்பிடுகிறார். இப்பலியானது, "மேலுலகப் பேரின்பத்தை அடைவதற்கு மட்டுமின்றி, இந்தப் பூமியில் பலவற்றைப் பெறுவதற்காகவும்" (2018, ப. 273) நிகழ்த்தப்பட்டது என்று எடுத்துரைக்கிறார். இந்நிலையிலிருந்துதான் சமணமும் பௌத்தமும் 'கொல்லாமை' என்ற தத்துவவார்த்தைக் கருத்தியலை உருவாக்கி, சமூகத்தில் நடைமுறைப் பழக்கமாக்க முயன்றன. ஓருயிரைக் கொல்லுதல், அதைப் புசித்தல் என்பது இழிவானதாகக் கட்டமைத்தன. இதை நியாயப்படுத்தும் நான்வேதத்தைக் கடுமையான விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கின.

வேதம் என்பது நிலைத்திருப்பது, புனிதமானது, பொய்யாதது என்றும் வேள்வி செய்தலே சொர்க்கத்திற்கான வழி என்றும் வைதீகச் சமயம் பெருங்கதையாடல்களைக் கட்டமைத்தது. வேதத்திற்கு நிகரானது எதுவும் இல்லை, அது சநாதனமானது, வேள்வி செய்தல் இறைமைக்குக் கொடுக்கப்படும் ஊதியம் என்று கூறப்பட்ட கருத்தியலை எதிர்க்கும் விதமாக,

"..... - தொன்மரபின்

வேதம் உறுவன பாட்டுள வேளாண்மை

வேள்வியோ டொப்ப உள்" (நான்மணி. 54:2-4)

என்ற அறமொழிவு கட்டமைகிறது. 'பழைய முறைமையினையுடைய வேதக் கருத்துக்களுக்குப் பொருந்துவனவாகிய சில தனிப்பாட்டுக்களும் உள்ளன. வேள்விகளுக்கு நிகராவனவாகிய ஈகைகள் உள்ளன' என்று வேதம், வேள்வி குறித்த பெருங்கதையாடல்களை உடைக்கிறது. வேதமே சிறந்த அறிவுத் தொகுதி என்ற கட்டமைப்பிற்கு எதிராக அதற்கு இணையான அன்றைய சூழலில் இருந்த சீர்திருத்தவாத கருத்தியல்களை அடையாளப்படுத்துகிறது. வைதீகச் சமயம் இந்தியச் சிந்தனை மரபில் பெரும் ஆதிக்கம் செலுத்திய சமய மரபுகளை அழித்தொழித்த அல்லது தன்வயப்படுத்திக் கொண்ட சமயமாகும். வேதாந்தத்தின் தத்துவவார்த்த அடித்தளமானது,

"வேதாந்தம் என்பது, முழுமையான அறிதல் இன்றி, வெறும் ஊகங்களின் அடிப்படையில், அதீதக் கற்பனைகளோடு புனைவு செய்யப்பட்ட, நம்பகத் தன்மையற்ற, மெய்ப்பிக்க முடியாத தத்துவங்களைக் கொண்டு விரிவாக்கப்பட்ட இறையியல் என்பதே உண்மை" (2010, ப. 93)

என்ற முறைமையில் வெற்று தத்துவவார்த்த அல்லது தத்துவம் என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியாத கருத்துருவமாக உள்ளது என்று பிரேம்நாத் பாசாஸ் கருத்துரைக்கிறார்.

வேள்வி என்ற செயல்பாட்டை ஈகை என்ற கருத்தியல்வழி சிதைவிற்குட்படுத்துகிறது. வேள்வி ஆதிக்கவர்க்கத்திற்கானது. இதனால்தான் இது சுரண்டும் வர்க்கத்தின் அதிகாரப்பூர்வ மதிப்பைப் பெறமுடிந்தது, விளிம்புநிலை மக்கள் வேள்விக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள். அவர்களுக்கும் வேள்விக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது என்பதை,

"எல்லாவற்றினும் முக்கியமான யாகச் சடங்கினைக் கட்டுப்படுத்துதல் வாயிலாகப் பிறர் மீது பிராமண மேலாதிக்கத்தின் அடிப்படை நிறுவப்பட்டது. பிரபஞ்சத் தன்மை கொண்ட, யாவற்றுக்கும் முதன்மையான யாகத்தினால்தான் பிரபஞ்சம் உருவாக்கப்பட்டது, யாகங்கள்

தொடர்ந்து செய்யப்படுவதால்தான் உலகம் இயங்குகிறது என்று பிராமணர்கள் கருதினார்கள். இந்தத் தர்க்கத்தின் பின்னாலுள்ள உள்நோக்கம் தெளிவானது - யாகத்திற்குத் தலைமை தாங்குவதன் வாயிலாக மேலுள்ள தெய்வங்களுக்கும் கீழுள்ள மனிதனுக்கும் இடைத்தரகனாக பிராமணன் செயல்படுகிறான். அதனால் உலகத்தை இயங்க வைக்கிறான். ஆகவே நலமாக இருக்க விரும்பும் மேற்சாதியினர் எவரும் பிராமணனை அணுகித் தன் சார்பாக யாகத்தை நடத்த வைக்க வேண்டும்” (2018, ப. 75)

என்ற ப்ரஜ் ரஞ்சன் மணியின் கருத்து விளக்குகிறது. அதனால்தான் உழைக்கும் வர்க்கத்திற்குத் தொடர்பான ஈகையை வேள்விக்கு நிகராக முன்னிறுத்துகிறது. வேள்வி செய்தால் செல்வம் கிடைக்காது, உழைக்கும் வர்க்கத்திற்கு ஈதலை செய்தால் மட்டுமே செல்வம் பெருகும் என்ற கருத்து இதனுள் ஊடாடுகிறது. செல்வந்தர்களை, அதிகார வர்க்கத்தை உழைக்கும் மக்களை நோக்கி திருப்ப முனைகின்றன. வேளாண்மை என்பது உழவுத் தொழிலைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருப்பதால், உழவுத் தொழிலை இழிவானதாகக் கட்டமைத்த மனுதர்ம சாஸ்த்திரத்திற்கு மறுமொழியாக வேள்வியையும் வேளாண்மையையும் சரிநிகரானதாகக் கட்டமைக்கும் செயல்பாடு இயக்கம் பெற்றிருப்பது வெளிப்படுகிறது. பார்ப்பனியத்தின் ஆதிக்கத்தை நிறுவிக் கொள்ள புனையப்பட்ட கருத்தியல்களே வேதமும், யாகமும் என்பதையும் அதேசமயம் அதை எதிர்க்கும் கருத்தியல்களும் உருவாகியிருந்தன என்பதையும் மேற்கண்ட சான்றுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு தன்னிலைக்கான அறங்களைக் கட்டமைக்கும் அறநூல்கள் சமயக் கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தாலும் சமூகத்திற்கு இசைவான அறங்களை மொழிவதில் அக்கறை கொண்டிருப்பது வெளிப்படுகிறது. வைதீகச் சமயம் ஆழமாகக் காலான்றுவதற்கு முன்பே அதனுடைய சடங்குகளையும் நூல்களையும் எதிர்க்கும் நிலை உருவாகியிருப்பதை மேற்கண்ட தரவுகளின்வழி அறியலாகிறது. சடங்கு நூல்களை எதிர்த்தாலும் அதன் கருத்துமுதல்வாத சொல்லாடல்களைச் சமணமும் பௌத்தமும் மறுதலிக்கவில்லை. மாறாக உட்செறித்துக்கொண்டு அதைத் தனது அற மொழிவிற்குப் பயன்படுத்தி அதற்குச் சமூகத் தகுதியை வழங்குகின்றன.

நிலைத்திருக்காதவற்றை நிலைத்திருக்கச் செய்தல்

வேற்று உலகத்து கதையாடல்களை முன்னிறுத்தி புகுந்த வைதீகச் சமயமானது இறையியல் கொள்கைகளைக் கட்டமைத்து அது நிலைத்திருக்கக் கூடியது என்று நிறுவின. வேலன் வெறியாட்டு, பறவை ஒலி, இயற்கை நிகழ்வு கொண்டு குறிகேட்டல்வழி சங்கச் சமூகம் பணியை மேற்கொண்டது. ஆனால் வைதீகச் சமயத்தினர், குறி கேட்டல் என்பதைச் சகுனம் பார்த்தலாக மாற்றி சமூகத்தில் நிலவிய இன்ப. துன்ப நிகழ்வுகளை அனுமானித்துச் சொல்லும் சாஸ்த்திர நூல்களை இயற்றி அதன்வழியே இயற்கையின் இயங்கியலைத் தீர்மானிக்கும் வல்லமையாளர்களாக உருவகித்ததுடன் அதற்கு உயர்தகுதியையும் வழங்கிக்கொண்டனர். சங்கச் சமூகக் குறி கேட்டலில் பரிகாரம் இல்லை. ஆனால் சாஸ்த்திர நூல்கள் பரிகாரங்களை வழங்கின. முன்னது இயற்கையின் இயல்பை அனுமானிக்கும் பொருள்முதல்வாதமாகும். பின்னது இயற்கையின் இயல்பை மறுதலிக்கிற அல்லது நிலைத்திருக்காத இயற்கை இயங்கியலை நிலைத்திருக்கச் செய்வதாய் கட்டமைக்கப்பட்ட கருத்துமுதல்வாதமாகும்.

நிலவுடைமைச் சமூகம் செல்வம், உடல் நிலைத்திருத்தல் குறித்து மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்ததை நிலையாமைக் கருத்தாக்கத்தின்வழி அறியமுடிகிறது. உடைமையை நிலைத்திருக்கச் செய்யவும் வாழ்வியலின் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் அறிந்து கொள்வதுடன் அதனால் ஏற்படும் நன்மை, தீமைகளை முன்பே அறிந்து தீயச் சக்திகளிலிருந்து தற்காத்துக்

கொள்ளவும் உடைமைவர்க்கம், பார்ப்பனியம் கட்டமைத்த சோதிடம், சாஸ்த்திரக் கதையாடல்களை நம்பத் தொடங்கினர். இதற்கு,

**“தலைஇய நற்கருமஞ் செய்யுங்கா லென்றும்
புலையர்வாய் நாட்கேட்டுச் செய்யார் - தொலைவில்லா
அந்தணர்வாய்ச் சொற்கேட்டுச் செய்க வளர்வாய்ச்சொல்
என்றும் பிழைப்ப தில்” (ஆசார. 92)**

என்ற அறமொழிவு சான்றாகிறது. புலையர்Xபார்ப்பனர் என்ற எதிர்முரணைக் கட்டமைத்து, ‘நற்செயல்களைச் செய்யுமிடத்து எப்போதும் புலையரிடத்து நாள்கேட்டுச் செய்யக் கூடாதென்றும் கேடில்லாதப் பார்ப்பனரிடத்து நாள்கேட்டே நற்கருமம் செய்ய வேண்டுமென்றும் அவர் வாய்மொழி என்றுமே பிழைபடுவன அல்ல’ என்று பார்ப்பனர்களின் வாய்ச் சொல்லிற்கு ஆற்றல் இருப்பதாக நம்பவைக்கும் செயலைச் செய்கின்றது. இங்கு புலையன் என்பது சங்ககாலச் சமூகத்தில் குறிகேட்டல், வெறியாட்டு நிகழ்த்தியிருந்த மக்களைக் குறிப்பதாகக் கருத இடமளிக்கிறது. இவர்கள் பொருளாதாரத்தை மையப்படுத்தி இப்பணிகளில் ஈடுபடிவில்லை. ஆனால், வைதீகச் சமயத்தைக் கட்டமைத்தப் பார்ப்பனர்கள் சோதிடம், சாஸ்த்திரங்களை எழுதி, அதன்வழி பொருளீட்டும் பணியை மேற்கொண்டனர் (2018, ப.264) என அம்பேத்கர் குறிப்பிடுவதன்வழி பார்ப்பனர்கள் அக்கதையாடல்களைக் கட்டவிழ்த்து விட்டிருப்பது பொருளாதாரத்தை மையமிட்டுதான் என்பது வெளிப்படுகிறது. அத்துடன் வேலன் வெறியாட்டு போன்ற நிகழ்வுகளைப் பேய், பிசாசு ஓட்டுதலாக மடைமாற்றி மரபார்ந்த சிந்தனையிலிருந்து விலக்கி கருத்துமுதல்வாதச் சிந்தனையை மக்களின் சிந்தைக்குள் பார்ப்பனியம் திணித்துள்ளது.

சாஸ்த்திர, சோதிட நம்பிக்கைகள் தன்னம்பிக்கை, முயற்சி என்பவற்றைச் சிதைத்து ஆகூழை முன்னிறுத்தியது. முன்செய்த வினை, கரும வினையாகி தொடர்ந்து வருவதாக நம்பவைக்கப்பட்டு, மக்களின் உழைப்பைச் சுரண்டும் பணியை ஆதிக்கவர்க்கம் தலைமேற்கொண்டு செய்தது. வினை நீக்குவதற்குப் பரிகாரங்களைக் கூறி சமூகத் தகுதியை வளர்த்தெடுத்தது. அரசர்கள் போர்த் தொடுக்கச் செல்லும் போதும், அதில் வெற்றி பெறவும், திருமணத்திற்கும், சந்ததி உற்பத்திக்கும் நன்னிமித்தம் பார்த்து பணியை மேற்கொண்ட இச்செயல்பாட்டை எதிர்க்கும் விதத்தில்,

**“நிலையாமை நோய்மூப்புச் சாக்காடென் றெண்ணித்
தலையாயர் தங்கருமம் செய்வார் - தொலைவில்லாச்
சத்தமும் சோதிடமும் என்றாங் கிவைபிதற்றும்
பித்தரின் பேதையார் இல்” (நாலடி. 52)**

என்ற அறமொழிவு அமைந்துள்ளது. ‘நிலையாமையைக் கருத்தில் கொண்டு, நோயும் மூப்பும் சாதலும் இருத்தலை எண்ணி அறிவுடையார் சிந்தித்துத் தமக்கு உறுதியான காரியங்களைச் செய்து வருவார்கள். நீங்குதலில்லாத சொல்லைக் குறித்த சாஸ்திரங்களும்; சோதிடமும் என்று சொல்லப்பட்ட பல நூல்களையே விடாமல் சொல்லிக் கொண்டு திரிகிற பைத்தியம் பிடித்தவரைக்காட்டிலும் புத்தியினர் உலகத்துள் இல்லை’ என்றாரெக்கிறது. சோதிட சாஸ்த்திரங்கள் சிந்தனையைத் தடுக்கும் செயல்முறையாகவும் ஒருவர் சிந்தித்து தனது காரியத்தைச் செய்வது சிறந்ததாகவும் கட்டமைக்கிறது.

முடிவுரை

சமண, பௌத்த நெறிகள் வைதீகத்தின் சடங்கு முறைகளுக்கு எதிராக நின்றதுடன், தத்துவார்த்த தளத்திலும் எதிர்த்து தங்களது இருப்பை நிலைநிறுத்தியுள்ளன. இத்தத்துவங்கள் உழைப்பின் பயன் அறிந்து பொருள்முதல்வாதத்தை எடுத்துரைத்ததுடன் தங்களது முந்தைய தலைமுறையினரின் வாழ்வியலான இனக்குழுச் சமூகத்தின் கூறுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததன் விளைவாக இது விளிம்புநிலை மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றது என்பதை மேற்கூறிய கூற்றுகள் புலப்படுத்துகின்றன. அத்துடன் வைதீகச் சிந்தனைகளைக் கட்டமைத்த பார்ப்பனியம் அச்சிந்தனைகள் புனிதமானவையாக, அறிவாற்றல் மிகுந்தவையாகக் கட்டமைத்து அதன்வழி மேலான்மையைச் செலுத்தும் கருத்தாடல்கள்களை உருவாக்கிய செயல்பாடுகளுக்கு எதிராக 'பேதையர்' என்றுரைக்கும் கலக மொழியாடல்களும் பயணப்பட்டிருப்பது அறச் சிந்தனைகளின் வழி வெளிப்படுகிறது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. அம்பேத்கர், பி. ஆர்., (2018). அம்பேத்கர் இன்றும் என்றும், (முதற்பதிப்பு). கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம்.
2. பிரேம்நாத் பசாஸ், (2010). இந்திய வரலாற்றில் பகவத்கீதை. (கே. சுப்பிரமணியன், மொ. பெ.) (மூன்றாம் பதிப்பு). கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம்.
3. பெரியார், (2016). பெரியார் இன்றும் என்றும். (முதற்பதிப்பு). கோயம்புத்தூர்: விடியல் பதிப்பகம்.
4. ப்ரஜ் ரஞ்சன் மணி, (2018). வரலாற்றில் பிராமண நீக்கம் இந்தியச் சமூகத்தில் ஆதிக்கமும் எதிர்ப்பும் (க. பூரணச்சந்திரன், மொ. பெ.) (முதற்பதிப்பு). பொள்ளாச்சி: எதிர் வெளியீடு.
5., (2015). பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் மூலமும் உரையும் (எஸ். கௌமாரீஸ்வரி, தொகு.) (ஐந்தாம் பதிப்பு). சென்னை: சாரதா பதிப்பகம்.

Reference

1. Ambedkar, B.R, 2018, Ambedkar Indrum Enrum, 1st Edition, Vidiyal Pathippagam, Coimbatore.
2. Premnath Pasas, 2010, Inthiya Varalatrill Bhagavath Geetha, (K. Subramaniam, Translator), 3rd Edition, Vidiyal Pathippagam, Coimbatore.
3. Periyar, 2016, Periyar Indrum Endrum, 1st Edition, Vidiyal Pathippagam, Coimbatore.
4. Praj Ranjan Mani, 2018, Varalatrill Piramana Nikkam Inthiya Samukaththil Athikkamum Ethirppum, (K. Poornachandran, Translator), 1st Edition, Pollachi, Ethir Veliyidu.
5.2015, Pathinen Kizhkanakku Nulgal Moolamum Uraiyum (S Gowmaswari) 5th Edition, Chennai, Saradha Pathippagam.

தமிழில் இக்கட்டுரையின் மேற்கோள்

முனைவர் ப. சின்னச்சாமி “ சமயத் தத்துவங்கள் புனைந்தெழுப்பும் பெருங்கதையாடல்களும் அறச்சிந்தனைகளும் ” புலம் : பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், தொகுதி 2, இதழ் 4, அக்டோபர் 2022, பக். 26-34

Cite this Article in English

Dr P. Chinnasamy “ Religious philosophies are fictions and myths and morals” Pulam: International Journal of Tamilology Studies, Vol.2 Issue 4, July 2022, pp. 26-34